

Arrest

**nr. 66 669 van 15 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner en bezit u de Servische nationaliteit. U bent afkomstig uit Trstenik. Sinds uw kindertijd werd u omwille van uw Roma-afkomst door Servische leerlingen geslagen. Uw ouders, S. S. (...) en J. M. (...) (O.V.6.367.800), maakten er melding van bij de leerkrachten en de directie. Ze beloofden er iets aan te doen. De pesterijen duurden echter voort, waardoor u maar twee jaar naar school ging. Rond uw zeventiende begon u, net zoals uw vader, spullen op de markten van Trstenik, Banja en Kraljevo te verkopen. Tegelijk schreef u zich in bij de groendienst van de stad om als straatveger te kunnen werken. U werd nooit gecontacteerd voor dit werk omdat de baan al ingenomen was. Op de markten, waar u zonder vergunning handelde, werd u vaak bedrogen door de kopers. Ze namen uw goederen mee zonder ervoor te betalen. U werd constant door

burgers op de markt mishandeld. U diende telkens klacht in bij de politie die uw verklaringen noteerde. Ook maakte u melding van deze incidenten bij de sociale dienst. Er veranderde niets aan uw situatie. Wanneer u zich door een arts wilde laten behandelen aan uw verwondingen minimaliseerde men uw gezondheidsklachten. U meent niet serieus te zijn behandeld omdat u een Roma-zigeuner bent. Toen u hoorde dat u twintigduizend dinar moest betalen voor een handelsvergunning op de markt, vroeg u deze som aan bij de sociale dienst. U kreeg er te horen dat ze u gingen helpen. Na twee jaar wachten had u nog steeds niets verkregen. Toen u meende zwaar ziek te zijn, wilde u uw bloed laten onderzoeken. Men weigerde u een onderzoek en deelde u mee dat u kerngezond was. Omwille van al uw problemen besloot u drie jaar geleden R. G. (...), een Roma-vertegenwoordiger uit Belgrado, te contacteren. U en uw burens bezochten deze persoon en legden hem uit dat u niet aan een handelsvergunning geraakte en dat u niet naar de dokter kon. Ook uw familieleden contacteerden deze man om over hun problemen te spreken. G. (...) belde de betrokken diensten op en deze beloofden uw problemen op te lossen. Er werd echter niets ondernomen. Intussen kwamen onbekende Serviërs u om onbekende redenen thuis aanvallen. Ook de deur en de ramen van jullie woning werden vernield. U ging meermaals klacht indienen bij de politie. Driemaal kwam de politie vaststellingen doen. Vanaf deze incidenten besloten uw familieleden niet meer thuis te blijven. In de zomer van 2010 vertrok uw vader naar Montenegro. Uw schoonzus stelde u op de hoogte van zijn vertrek. Uw vader keerde niet meer terug naar Trstenik. Enkele maanden later vertrok u, omwille van de aanhoudende invallen, naar uw tante in Belgrado. U verbleef er een tweetal weken. Vanaf dit moment heeft u geen enkel nieuws van uw broers en zussen. In de herfst van 2010 wilde u zich een bril aanschaffen. De oogarts oordeelde echter dat u geen bril nodig had en weigerde u er één voor te schrijven. Omdat u als Roma geen rechten had en u voortdurend gediscrimineerd werd, besloot u het land te verlaten. U vroeg hiervoor een reispaspoort aan. Uw moeder bevond zich met één van uw broers en drie van uw zussen reeds in België. U vertrok vanuit Belgrado met een kennis naar België. Op 4 oktober 2010 heeft u een asielaanvraag ingediend. U vernam dat uw vader intussen ook in België verbleef. Sinds uw aankomst in België kreeg u enkele gezondheidsproblemen. Verder vernam u van een zekere M. (...) uit Kosovo, dat uw broers en zussen na een aanval gewond waren geraakt. U weet niet wie wat is overkomen en in welke omstandigheden. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Servisch paspoort (d.d. 27 juli 2010), uw Servische identiteitskaart (d.d. 23 juli 2010) en uw medisch boekje neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die terzake door uw vader S. S. (...) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde Servië te hebben verlaten omwille van aanhoudende problemen met de Servische politie en Servische burgers. U en uw familie zouden jarenlang door de politie zijn geslagen en door Servische burgers zijn mishandeld. Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u van deze door u beweerde problemen geen enkel begin van bewijs, zoals onder meer een officiële aanklacht, vonnis of boete, neerlegde. Nochtans verklaarde u dat u naar aanleiding van een aanhouding in Trstenik zes dagen lang was opgesloten en dat u voor de rechter was verschenen. U zou een advocaat hebben toegewezen gekregen. Uiteindelijk werd u vrijgesproken (CGVS I, p. 5; CGVS III, p. 5). Gevraagd om bewijsstukken in dit verband neer te leggen, stelde u van niets af te weten en beweerde u dat dergelijke documenten niet bestaan (CGVS III, p. 6). Dit is niet meteen een aannemelijke verklaring voor het ontbreken van enig begin van bewijs betreffende uw problemen, gezien er redelijkerwijs aangenomen kan worden dat er van een rechtszaak schriftelijke bewijsstukken bestaan. Van een asielzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij alle stappen onderneemt om zijn asielrelaas te staven en dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met de politie komt hierdoor op de helling te staan.

De geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen komt nog verder op de helling te staan doordat een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen, deze van uw echtgenote J. M. (...) en deze van uw zoon S. S. (...) slopen. Zo beweerde u meermaals door politieagenten zowel in Trstenik als in Vrnjacka Banja te zijn mishandeld. In de herfst van 2008 zou u na een zwaar incident in Trstenik naar Montenegro zijn vertrokken (CGVS III, p. 3). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat u vijf maanden voor haar vertrek naar België in december 2008, i.e. ongeveer in juli 2008, naar Montenegro vluchtte (CGVS echtgenote I, p. 9). Waar u verklaarde op verschillende markten, i.e. de markt van Trstenik en Vrnjacka Banja, te hebben gehandeld en op beide markten problemen te hebben gekend met politieagenten (CGVS I, p. 4), beweerde uw echtgenote dat u uit angst enkel op de markt van Trstenik werkte en dat u geen andere markten deed. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat u ook op de

markt van Vrnjacka Banja stond (CGVS echtgenote I, p. 6). Voorts beweerde u dat ook uw (meerderjarige) kinderen door de politie werden geslagen (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 5). Uw zoon S. (...) verklaarde echter dat hij nooit problemen met de politie heeft gekend en dat hij altijd samen met u op de markt stond (CGVS zoon, p. 7-8).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met de politie.

Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u geen klacht zou kunnen indienen bij de Servische autoriteiten naar aanleiding van de door u beweerde mishandelingen door de Servische politie. U verklaarde in dit verband dat u geen klacht kon indienen omdat u als Roma in Servië geen rechten heeft (CGVS I, p. 5-6; CGVS III, p. 4). Dit is evenwel geen afdoende uitleg voor uw nalaten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt vooreerst dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Daarnaast blijkt dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, zoals u beweerde, er verschillende stappen kunnen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politioneel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt in Servië niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Daarnaast werd er binnen de politiediensten een intern controleorgaan, met name de "Sector for Internal Control of the Police", opgericht dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. Dit controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. U heeft echter, zoals reeds aangehaald, nooit bovengeciteerde mogelijkheden benut.

Wat betreft uw verklaringen op de markt door Servische burgers te zijn bekogeld met stenen, te zijn geslagen, bespuwd en beledigd en betreffende de aanval op uw familieleden na uw vertrek uit Servië (waarover u geen enkele informatie had) (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 4-5; CGVS III, p. 6-7), dient te worden opgemerkt dat deze door ingeroepen feiten problemen van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Uit niets blijkt waarom u voor dergelijke problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten. U diende geen klacht in, omdat de politie tegen Roma zou zijn en hierom niet ontvankelijk is tegenover klachten van Roma en omdat ze corrupt zou zijn (CGVS III, p. 6-7). Deze uitleg voor uw nalaten is echter geenszins afdoende, gezien ze geenszins overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd. Hieruit blijkt dat de Servische autoriteiten en de Servische politie personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma en andere in Servië wonende minderheden wel degelijk vervolgen. Voorts kan er nog op gewezen worden dat, hoewel er binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organisation for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servische politioneel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en

gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten neerleggen.

Er kan hieraan nog toegevoegd worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput, hetgeen u, zoals hierboven reeds bleek, niet aannemelijk gemaakt heeft.

Tot slot stelde u niet naar Servië te kunnen terugkeren omdat er een haat tegenover de Roma-bevolking heerst (CGVS III, p. 8). U gaf in dit verband een concreet voorbeeld. U en uw kinderen zouden omwille van jullie etnische origine nooit medische boekjes gehad hebben en u zou uit angst niet naar de dokter kunnen gaan. Uw zoon voegde hieraan toe dat hij omwille van zijn etnische origine niet medisch behandeld werd (CGVS III, p. 6; CGVS zoon, p. 9-11). Dit hebben jullie echter niet aannemelijk gemaakt. Uw zoon legde immers tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal zijn medische boekje neer. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde discriminatie op medisch vlak op de helling te staan. Voorts, toen uw zoon gevraagd werd waarom andere patiënten van Roma afkomst wel werden onderzocht, moest hij het antwoord schuldig blijven. Hij stelde enkel dat het niet kon zijn dat (andere) Roma wel werden geholpen (CGVS zoon, p. 9). Tevens blijkt dat hij op de spoedafdeling van een ziekenhuis terecht kon en dat hij van daaruit naar een oogarts werd doorverwezen. Deze stelde dat hij geen bril nodig had. Gevraagd of hij nadien een andere oogarts raadpleegde, repliceerde hij dit niet te hebben gedaan omdat er geen andere oogarts was (CGVS zoon, p. 10), hetgeen echter een weinig overtuigende uitleg is. Toen hij een bloedneus had, kreeg hij een zalf om zijn wonde te verzorgen. Voorts beschikte hij, zoals aangehaald, over een medisch boekje, hetgeen, in tegenstelling tot zijn beweringen, veeleer aantoonde dat hij wel degelijk tot de Servische gezondheidszorg toegang had/heeft. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Roma inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en tewerkstelling, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Uit deze informatie blijkt evenwel ook dat de autoriteiten in Servië dit soort problemen van achterstelling in toenemende mate erkennen en, bijgestaan door de internationale gemeenschap, een oplossing trachten te vinden voor dit complex probleem en maatregelen nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van de Roma op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. Er bestaat in Servië bovendien een uitgebreide wetgeving die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische overheid. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië een bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 geeft op zich dus geen aanleiding tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat generaal zich steunt, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, staatsburgerschap en afkomst staan hier immers niet ter discussie. De medische kaart van het OCMW voor uw dochter K. M. (...) heeft niet meteen een verband met uw asielaanvraag."

U wenst voorts niet terug te keren naar Servië omdat u er op de markt door (onbekende) Servische burgers werd geslagen. Ook werden stenen tegen uw woning gegooid (CGVS p. 4-5; p. 8; p. 13).

Vooreerst kan er getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van deze incidenten. U verklaarde in dit verband dat uw vader altijd samen met u op de markt stond; u verklaarde dat u voortdurend door etnische Serviërs geslagen werd en dat u hiervoor bij de politie klacht indiende. Jullie hadden er geen problemen met de politie (CGVS, p. 7-8). Uw vader, met wie u nochtans voortdurend op de markt stond, beweerde echter dat hij naar aanleiding van deze incidenten geen klacht indiende. Hij had volgens hem voortdurend problemen met de politie op de markt (CGVS vader, I, II en III). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde incidenten. Hoe dan ook verklaarde u dat u telkens zonder problemen klacht indiende bij de politie. De politie kwam ter plaatse, noteerde uw klacht en onderzocht in enkele gevallen ter plaatse de schade (CGVS, p. 7-8). U meent dat de daders nooit zijn opgepakt omdat uw zaak niet serieus werd behandeld. De politie zou volgens u Roma niet aanvaarden en niet beschermen (CGVS, p. 13). Het uitblijven van een onmiddellijk resultaat kan evenwel aan meerdere oorzaken te wijten zijn, zoals het feit dat de daders niet kunnen

worden geïdentificeerd, gebrek aan bewijs, het stellen van onderzoeksdaden, etc., (CGVS, p. 7) en wijst niet meteen op een onwil vanwege de Servische autoriteiten om uw klacht te behandelen. De door u geschetste houding van de Servische politie is bovendien geenszins in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarnaar hierboven reeds verwezen werd. Hieruit blijkt dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma-zigeuners, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma, Ashkali, Egyptenaren en andere in Servië wonende minderheden, worden wel degelijk vervolgd door de Servische justitie. Uit de hierboven geciteerde informatie blijkt tevens dat, indien u een klacht heeft betreffende het functioneren van de politie, u verschillende stappen kan ondernemen. Uit niets blijkt dat u dergelijke stappen zou gezet hebben.

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteakte bevestigt enkel uw identiteit en afkomst, die door mij niet betwist worden. Uw medisch boekje bevestigt dat u in Servië toegang had tot de gezondheidszorg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus beroept verzoekende partij zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In een tweede middel roept zij de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot een toetsing ervan. Hiertoe gaat zij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus beroept verzoekende partij zich in wat als een derde middel kan worden beschouwd op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge van samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Verzoekende partij drukt haar verontwaardiging uit over de gelijkschakeling van haar problemen met die van haar vader. Immers, zij kende persoonlijke moeilijkheden in haar land van herkomst die haar ertoe aanzetten om afzonderlijk asiel aan te vragen. De commissaris-generaal weigerde haar asielaanvraag onterecht op grond van motieven die niet op haar van toepassing zijn.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij uitdrukkelijk aangaf dezelfde feiten te hebben meegemaakt als haar vader, zijnde pesterijen en gewelddaden vanwege Serviërs (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, onderdeel 3, vraag 5, p. 2). Voorts verklaarde zij dat ze altijd samen op de markt stonden (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 07/03/2011, p. 8), hoewel ze daar geen vergunning voor hadden en beiden zich op die manier veel problemen op de hals haalden. Gelet op de verbondenheid van het asielaanvraag van verzoekende partij met dat van haar vader is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht verwees naar de beslissing die ten aanzien van deze laatste werd genomen. Deze handelwijze betekent geenszins dat haar asielaanvraag niet ernstig of niet individueel werd onderzocht. De vaststelling dat bepaalde elementen uit de bestreden beslissing enkel van toepassing zijn op haar vader, doet hieraan geen afbreuk.

Daarenboven merkt de Raad op dat een belangrijk punt van de motivering uit de beslissing ten aanzien van haar vader berust op een tegenstrijdigheid in de verklaringen van hen beiden. Immers, verzoekende partij beweerde ten stelligste nooit problemen te hebben gekend met de politie of het gerecht, maar enkel met Servische burgers (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 07/03/2011, p. 7). Deze getuigenis strookt geenszins met deze van haar vader dat ook zijn kinderen door de politie werden geslagen. Bij het ontbreken van enige poging om deze flagrante inconsistentie te weerleggen, wordt desbetreffende motivering als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Ten slotte dient te worden aangestipt dat de grieven van verzoekende partij in verband met het overnemen van de beslissing ten aanzien van haar vader verder worden uitgehold door de vaststelling dat zij zich evenmin enige moeite getroost om de specifiek op haar toegespitste motivering te weerleggen:

“Vooreerst kan er getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van deze incidenten. U verklaarde in dit verband dat uw vader altijd samen met u op de markt stond; u verklaarde dat u voortdurend door etnische Serviërs geslagen werd en dat u hiervoor bij de politie klacht indiende. Jullie hadden er geen problemen met de politie (CGVS, p. 7-8). Uw vader, met wie u nochtans voortdurend op de markt stond, beweerde echter dat hij naar aanleiding van deze incidenten geen klacht indiende. Hij had volgens hem voortdurend problemen met de politie op de markt (CGVS vader, I, II en III). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde incidenten.”

De vaststelling dat verzoekende partij nalaat om zowel dit punt van de motivering als de overgenomen punten uit de motivering ten aanzien van haar vader inhoudelijk aan te vechten, bevestigt en versterkt de conclusie dat het een ongeloofwaardig relaas betreft.

2.2.4. Verzoekende partij verwijst voorts naar de onmenselijke en vernederende behandelingen die zij moest ondergaan omwille van het feit dat zij een Roma-zigeuner is en benadrukt dat hiertegen geen nationale bescherming bestaat. Haar klachten bij de politie en de Roma-vertegenwoordiger leidden tot niets.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het in de verf zetten van hoe vruchteloos een beroep op de Servische autoriteiten zou zijn, doch wederom zonder de desbetreffende motieven uit de bestreden beslissing met concrete argumenten te betwisten. Naast het gegeven dat de vader van verzoekende partij voorhiel nooit enige klacht te hebben ingediend (zie punt 2.2.3.) motiveert verzoekende partij verder nog als volgt:

“Hoe dan ook verklaarde u dat u telkens zonder problemen klacht indiende bij de politie. De politie kwam ter plaatse, noteerde uw klacht en onderzocht in enkele gevallen ter plaatse de schade (CGVS, p. 7-8). U meent dat de ouders nooit zijn opgepakt omdat uw zaak niet serieus werd behandeld. De politie zou

volgens u Roma niet aanvaarden en niet beschermen (CGVS, p. 13). Het uitblijven van een onmiddellijk resultaat kan evenwel aan meerdere oorzaken te wijten zijn, zoals het feit dat de ouders niet kunnen worden geïdentificeerd, gebrek aan bewijs, het stellen van onderzoeksdaden, etc., (CGVS, p. 7) en wijst niet meteen op een onwil vanwege de Servische autoriteiten om uw klacht te behandelen. De door u geschetste houding van de Servische politie is bovendien geenszins in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarnaar hierboven reeds verwezen werd. Hieruit blijkt dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma-zigeuners, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma, Ashkali, Egyptenaren en andere in Servië wonende minderheden, worden wel degelijk vervolgd door de Servische justitie. Uit de hierboven geciteerde informatie blijkt tevens dat, indien u een klacht heeft betreffende het functioneren van de politie, u verschillende stappen kan ondernemen. Uit niets blijkt dat u dergelijke stappen zou gezet hebben.”

De loutere uiting van het misnoegen over de werking van het Servische politieel apparaat is aldus niet van aard om bovenstaande motivering, gekoppeld aan de nationale beschermingsmogelijkheden zoals die werden besproken in de beslissing ten aanzien van de vader van verzoekende partij, te weerleggen. Verzoekende partij brengt desbetreffend geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie) niet correct zou zijn.

2.2.5. Waar verzoekende partij uit het verhoor op het Commissariaat-generaal van 7 maart 2011 citeert *“Ik had toen dat virus. Ik had hoge koorts 40° ook mijn ogen zijn er slechter van geworden. Ze wilden me daar zelfs geen bril geven. Ik kloeg dat ik niet goed zag”* wijst de Raad erop dat deze loutere herhaling van reeds eerder afgelegde verklaringen geen afbreuk doet aan de desbetreffende omstandige motivering dat er een tegenspraak is met de bewering van de vader verzoekende partij over het al dan niet bezitten van medische boekjes, dat verzoekende partij toegang had tot de spoedafdeling van het ziekenhuis en er werd doorverwezen, dat verzorgende zelf werd verleend en dat verzoeker niet aannemelijk maakt zich niet te hebben kunnen wenden tot een andere oogarts. Er werd derhalve op generlei wijze aannemelijk gemaakt geen beroep te kunnen doen op de noodzakelijke geneeskundige verzorging. Ook de motivering met betrekking tot de door de Servische autoriteiten gedane inspanningen teneinde de situatie van de Roma op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.6. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag en de vaststelling dat verzoekende partij zich hoe dan ook kan wenden tot de in Servië aanwezige autoriteiten indien er toch enig geloof zou kunnen worden gehecht aan haar relaas – *quod non* – verhinderen haar terecht de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

Waar verzoekende partij nog opwerpt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een standaard-overweging die haaks staat op de verhoorverslagen, dient te worden gewezen op het feit dat zij volstrekt nalaat om toe te lichten op welke manier dit het geval zou zijn. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat het ongegrond bevinden van de asielaanvraag is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan en geenszins een standaardmotivatie uitmaken. Het middel mist dienaangaande dan ook elke feitelijke grondslag.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en zij een beroep kan doen op de bescherming van de Servische autoriteiten. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Het verweer dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om onderzoek te doen naar een schending van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet kan evenmin worden bijgetreden. Immers, het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent in geen geval dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT